

Τα παραμύθια για την λιτότητα και την «κακή» ΕΕ

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας συχνά επαναλαμβανόμενος μύθος, ενόψει εκλογών, από τα λεγόμενα «αντιμνημονιακά κόμματα», και κυρίως τον ΣΥΡΙΖΑ και τους προσκείμενους οικονομολόγους που σαφώς αποπροσανατολίζουν τα λαϊκά στρώματα, είναι ότι για την οικονομική καταστροφή αυτών των στρωμάτων ευθύνονται βασικά οι πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζουν οι «κακοί» πολιτικοί στην ΕΕ (κυρίως Μέρκελ, Σόιμπλε κ.λπ.). Γι' αυτό και η λύση, σύμφωνα με το παραμύθι αυτό που κυρίως ασπάζεται η εκφυλισμένη «Αριστερά», είναι η εκλογή «καλών» πολιτικάντηδων στην Ελλάδα, την Γερμανία και την Ευρώπη ολόκληρη που θα ανατρέψουν αυτές τις άθλιες πολιτικές και μετά θα ζήσουμε όλοι καλά και αυτοί (δηλαδή οι ελίτ και τα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα που ευνοεί η παγκοσμιοποίηση) καλύτερα!

Ο στόχος πίσω από αυτό το παραμύθι είναι φανερός: να στραφεί η οργή των καταστρεφόμενων λαϊκών στρωμάτων στο «σαμάρι», δηλαδή στους σημερινούς διαχειριστές της παγκοσμιοποίησης, αντί για το «γαϊδούρι», που είναι η ίδια η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, και η ΕΕ που την εκφράζει στον γεωγραφικό χώρο μας. Έτσι, καταλήγει ο καρπαζοεισπρακτορας της Ευρώπης, η Ελληνική «Αριστερά», να προσποιείται ότι ηγείται κάποιου φανταστικού αγώνα της ανύπαρκτης πανευρωπαϊκής «Αριστεράς» για ένα ασήμαντο θέμα (την αλλαγή του «σαμαριού»), ενώ τα λαϊκά στρώματα σε όλη την Ευρώπη στρέφονται προς αντί-ΕΕ κόμματα που δεν έχουν καμιά σχέση με τα πλήρως ενσωματωμένα στην παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ κόμματα της εκφυλισμένης αυτής «Αριστεράς».

Στην Βρετανία, για παράδειγμα, πρώτο κόμμα στις δημοσκοπήσεις για τις Ευρωεκλογές έρχεται σήμερα το κόμμα της Ανεξαρτησίας του Φαράτζ, και η πανικόβλητη «Αριστερά» βλέπει όλους τους παραδοσιακούς ψηφοφόρους της στην εργατική τάξη να μετακομίζουν μαζικά στο κόμμα αυτό. Παρόμοια εικόνα παρουσιάζεται σε όλη την Ευρώπη, ενώ η «Αριστερά» πάλι διαστρεβλώνει την αλήθεια υποστηρίζοντας ότι για όλα φταίει η άνοδος του ρατσισμού και της ξενοφοβίας από την μετανάστευση που καλλιεργούν τα κόμματα αυτά —λες και το άνοιγμα και η απελευθέρωση της αγοράς εργασίας δεν είναι οργανικό τμήμα της παγκοσμιοποίησης με στόχο την εξίσωση, όχι μόνο των μισθών αλλά των κοινωνικών συνθηκών γενικότερα, προς τα κάτω, σε ένα ελάχιστο κοινό παρονομαστή. Δηλαδή, τον παρονομαστή που ορίζουν οι μετανάστες από «παραδείσους» της ΕΕ, όπως η Πολωνία, η Βουλγαρία και τώρα η Ελλάδα, ή αντίστοιχα στη χώρα μας, από ακόμη χειρότερους «παραδείσους» που δημιούργησε η Υπερεθνική Ελίτ με τους εγκληματικούς πολέμους της ενάντια στους λαούς που αγωνιζόντουσαν για την εθνική τους ανεξαρτησία στη Συρία, την Λιβύη, το Ιράκ κ.λπ..

Και όλα αυτά, όταν η ίδια η Ελληνική αυτή «Αριστερά» που ηγείται του ανύπαρκτου αυτού αγώνα δεν είναι σε θέση να δώσει πειστική απάντηση ούτε στο πιο απλό ερώτημα: τι ακριβώς θα κάνει, όντας μέσα στην ΕΕ, όταν αποπειραθεί να εφαρμόσει πολιτικές αντίθετες από αυτές που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (π.χ. τις πολιτικές λιτότητας) και η Ευρωπαϊκή ελίτ δεν τις δεχθεί; Και αυτό, γιατί μόνο σαν ανέκδοτο μπορεί να εκληφθεί η τελευταία προεκλογική πομφόλυγα ότι θα καλέσει τον λαό να αποφασίσει με δημοψήφισμα, μη θέτοντας βέβαια θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ (παρόμοιο θέμα, άλλωστε, δεν θέτει ούτε η πιο

«αριστερή» Ανταρσία που συνδέει την «αποδέσμευση» από αυτή με την...Μεσσιανική «αντικαπιταλιστική ρήξη»). Και είναι ανέκδοτο το δημοψήφισμα, διότι βέβαια χρειάζεται τουλάχιστον ένα μήνα να οργανωθεί, ενώ στο μεταξύ οι πολίτες δεν θα μπορούν να σηκώσουν ούτε τους μισθούς και τις συντάξεις τους από τις Τράπεζες, στις οποίες η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα θα έχει κόψει τη ρευστότητα —όπως ακριβώς έκανε στη Κύπρο και έληξε άδοξα η αντίστοιχη μικρο-απόπειρα «επανάστασης» εκεί.

Προφανώς, η έξοδος, ακόμη και μόνο από το Ευρώ, δεν μπορεί να γίνει σε ένα βράδυ ή έστω σε λίγες εβδομάδες, χωρίς σοβαρό προγραμματισμό και, προπαντός, χωρίς συνειδητοποίηση των λαϊκών στρωμάτων για τα προβλήματα που θα πρέπει να αντιμετωπίσουν σε μια μεταβατική περίοδο στον αγώνα για την οικονομική και πολιτική αυτοδυναμία. Ένα αγώνα που μόνο μια Κυβέρνηση ενός Λαϊκού Μετώπου για την Εθνική και Κοινωνική Απελευθέρωση θα μπορούσε να φέρει σε πέρας. Περιττό να προστεθεί ότι δεν έχει γίνει η παραμικρή απόπειρα λαϊκής συνειδητοποίησης για την ανάγκη εξόδου από την Ευρωζώνη (πολύ περισσότερο από την ΕΕ!) από μια «Αριστερά» που πιστεύει ότι η λύση είναι να φτιάξουμε μια «καλή ΕΕ», αντί να μιλά για το κτίσιμο μιας εντελώς διαφορετικής Ευρώπης, ή και Ευρασίας. Δηλαδή, για μια ευρύτερη Ευρασιατική Ένωση των λαών που αγωνίζονται για την οικονομική και κοινωνική κυριαρχία τους, στον αγώνα των οποίων θα μπορούσε να ηγηθεί ο Ρωσικός λαός, αν καταφέρει τελικά να απεξαρτηθεί εντελώς από την Υπερεθνική Ελίτ και τον μονόπολο κόσμο που αυτή έχει κτίσει.

Οι πολιτικές λιτότητας, επομένως, δεν είναι η αιτία της οικονομικής καταστροφής λαών όπως ο Ελληνικός, ο Πορτογαλέζικος κ.λπ.. Οποιοδήποτε κόμμα έλθει στην εξουσία θα εφαρμόσει βασικά τις ίδιες πολιτικές μέσα στην ΕΕ, γιατί αυτό επιβάλλει ο αγώνας για την ανταγωνιστικότητα στη Νέα Διεθνή Τάξη της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Ο Adrién Mexis, πρώην μέλος του προσωπικού της Κομισιόν, ήταν αποκαλυπτικός όταν περιέγραφε ότι στα έξη χρόνια που εργαζόταν εκεί «αυτό που κάναμε ήταν να υπερασπιζόμαστε τα συμφέροντα των μεγάλων βιομηχανικών γκρουπ και των πολυεθνικών...την όλο μεγαλύτερη ενοποίηση και ομοσπονδιοποίηση, σε μια ομογενοποιημένη Ευρώπη, χωρίς ταυτότητες» (Γκάρντιαν, 29/4/2014).

Είναι επομένως φανερό ότι μόνο η άμεση και μονομερής έξοδος από την ΕΕ (και όχι απλώς από την Ευρωζώνη) θα δημιουργούσε τις αναγκαίες (αλλά όχι και επαρκείς) συνθήκες για ριζικά διαφορετικές πολιτικές.

Υ.Γ. Στο προηγούμενο άρθρο αναφέρθηκα στο Υ.Γ σε κάποιο ανώνυμο διαδικτυακό λασπολόγο (που δήλωνε υποστηρικτής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ), ο οποίος χρησιμοποίησε δεκάδες ιστοσελίδες όπου αναδημοσιευόταν το άρθρο —ακόμη και στην ίδια την «Ε» είχε το θράσος να το στείλει όπου βέβαια αποσύρθηκε— για να προσθέσει από κάτω άθλια συκοφαντικά και υβριστικά σχόλια εναντίον μου. Τα πιο βρώμικα σχόλιά του δημοσιεύθηκαν στην ιστοσελίδα του Π. Χασάπη ΠΡΟΕΔΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ από τον οποίο ζητήσαμε με email να τα αποσύρει και όταν δεν το έπραξε αναγκάστηκε να τον αναφέρω ονομαστικά στο προαναφερθέν Υ.Γ. Τελικά, όπως με διαβεβαίωσε, δεν είχε πάρει το email για κάποιο τεχνικό λόγο (spam) και μόλις το πληροφορήθηκε διέγραψε όλα τα σχετικά σχόλια. Δέχομαι την εξήγησή του ότι από αμέλεια στον έλεγχο των σχολιαστών δημοσιεύθηκαν τα άθλια αυτά σχόλια στη ιστοσελίδα του και χαίρομαι για την άμεση απάντησή του. Ήδη ζήτησα από το δίκτυο της Περιεκτικής Δημοκρατίας να αφαιρέσει από το Υ.Γ του προηγούμενου άρθρου μου το όνομά του.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_05_04.html